

Oponentský posudek bakalářské práce

Název práce:	<i>Adiktologický klient ve skupinové psychoterapii</i>
Autor práce:	Ondřej Bílý
Obor studia:	Sociální a charitativní práce
Posudek vypracoval:	Mgr. Martina Baráková
Datum:	15. 5. 2018

Bakalářská práce studenta Ondřeje Bílého se zaměřuje na téma adiktologického klienta ve skupinové psychoterapii, konkrétně na problematiku doléčovacího procesu u klientů s drogovou závislostí a skupinovou psychoterapii v sociálním zařízení – Doléčovacím centru v Brně-Řečkovících.

Cílem práce (s. 6) je vytvoření odborné kritické reflexe, která vznikne z teoretických kapitol a autorových praktických zkušeností z vlastní pozice sociálního pracovníka. Kritická reflexe má být zaměřena na skupinovou psychoterapii, skupinové aktivity a sociální práci v Doléčovacím centru v Brně-Řečkovících.

Práce je členěna do sedmi hlavních kapitol. Obsahová stránka teoretické části práce odpovídá tématu práce a koreluje s řešeným problémem. Autor se věnuje tématu závislosti, nejčastějším látkovým závislostem v ČR. K tomuto využívá poměrně malý aparát zdrojů (nejčastěji autoři Kalina a Nešpor). Navazuje kapitolami pojednávajícími o psychoterapii, skupinové práci v psychoterapii a přínosech skupiny pro klienta, primárním zdrojem je mu ve většině případů pouze kniha Kratochvíla. Dále je dán prostor systému léčby a péči o závislé osoby v ČR, následné péči a doléčování, včetně specifík doléčovacích center a procesu doléčování. Nechybí kapitola, která se podrobně věnuje zacílenému Doléčovacímu centru v Brně-Řečkovících. Zde autor, který v zařízení působí jako sociální pracovník, charakterizuje zmíněné zařízení a sociální službu včetně konkrétní práce a používaných aktivit se skupinou. Neopomíjí ani důležitý faktor působení sociální práce v organizaci a poskytované služby. V této části práce (s. 41–42) není zcela jasné, zda informace vycházejí z autorových poznatků a zkušeností či k sepisování použil jiný zdroj (např. web, leták, rozhovor apod.).

Stěžejní část práce je věnovaná kritické reflexi skupinových aktivit programu, realizaci sociální práce a vlastní náplni práce sociálního pracovníka v zařízení. Autor zde polemizuje mj. o účasti ex-user klienta ve skupině či ex-user sociálního pracovníka či terapeuta, který může klientům předat mnoho informací z vlastní zkušenosti. Kritizuje účast klientů s různou délkou fáze doléčování na jedné skupině, jelikož klienti v různých fázích léčení řeší zcela odlišné problémy. Věnuje se též problematice realizace sociální práce v zařízení, včetně požadavků vzdělání a komplexnosti na sociální pracovníky, oblasti konkrétní praxe s klienty, neopomíná multidisciplinární tým a jeho úlohu v procesu doléčování, zmiňuje příklady nejčastější intervence z praxe, kvalitu, komplexnost a návaznost služeb.

Shodují se s autorem na tom, že tato práce má díky své komplexnosti, a dá se říci, i díky praktickému pojetí a osobnímu nadhledu autora jakožto praktikujícího sociálního pracovníka, inspirační potenciál pro studenty sociální práce, pro další (začínající) sociální pracovníky nejen v oblasti adiktologie, může sloužit

jako podnět pro vedoucí a manažery obdobných zařízení, jako podpora vzdělávání a osobního rozvoje pracovníků aj.

Formální stránka práce splňuje požadovaný rozsah na tento typ závěrečné práce, v textu se však objevují překlepy či chyby, kterým měl autor věnovat větší pozornost (např. s. 41: „Mudr.“, s. 10: „jejich specifikám“, problémy ve shodě podnětu s přísudkem – např. s. 33: „služby by měli být...“, s. 35.: „... osoby abstinovali...“ atd.), bibliografické citace odpovídají příslušné normě, problematické je, že autor v poznámkách pod čarou nerozlišuje, zda se jedná o přímou citaci či parafrázi (např. uvedením „Srov.“). U některých podkapitol není čtenáři jasné, zda autor k jejich sepisování využívá pouze jeden zdroj (např. s. 10, 11, 19–20, 22, 25–26, 28–29, 30–31, 36–38) nebo zda zdroj není uveden vůbec (viz s. 10: „V systému léčebných zařízení a následné péče se můžeme setkat právě nejčastěji s alkoholiky, narkomany ...“; s. 11: „Alkohol byl využíván při mnohých náboženských rituálech ...“). Možná se tak tomu děje proto, že autor využívá relativně málo relevantních zdrojů (nejčastěji Kalina, Kratochvíl, Matoušek, Nešpor) – celkem v seznamu literatury pouze 20 zdrojů + 1 nepublikovaný manuál, a využívá k realizaci (pod)kapitol v některých případech pouze jeden zdroj. Práce je psána poměrně čtivě, je formátově dobře upravená, účelně propojená, autor komentuje a uvádí jednotlivé hlavní kapitoly, což příjemně provádí (i laického) čtenáře celou prací, i bez nutnosti standardního výzkumu.

Práce dle mého názoru, i přes výše zmíněné výtky, splňuje požadavky kladené na tento typ kvalifikační práce, a proto ji **d o p o r u č u j i** k obhajobě s hodnocením **ch v a l i t e b n ě – d o b ř e** v závislosti na obhajobě práce před komisí.

Baráková